

Událost - její identita

Máme-li dostatečný důvod, proč se domnívat, že každá pravá událost (od nejnižších až po nejvyšší úrovně) má individuálně přidělen (udělen) jistý „příděl“ (terminus ad quem) vlastního času, tj. především své vlastní budousti, musíme jakousi základní garanci její individuality a tudíž identity také připisovat nějakému „zdroji“, který nemůže být ztotožněn s ničím již „jsoucím“. To neznamená, že událost již potom nemusí na své identitě pracovat, že ji nemusí hájit a udržovat, ba dokonce vždy znovu obnovovat, a to tím spíše, že právě v kontextu jiných událostí se jí dostává jistého prodloužení jejího „životního času“. Nemůže být pochyb, že na tom, čím událost sama je, musí aktivně pracovat, musí o své „životní cestě“ spolurozhodovat (i když je tato její „cesta“ vždy nějak zasazena do reálného kontextu, který si nevybírám a o kterém nikterak svrchovaně nerozhoduje, přestože do něho může omezeně zasahovat). Z toho je patrné, že tzv. „identita“ události je vlastně dvojitá: je to identita udělená či svěřená, která je předpokladem jakékoli odpovědnosti za vše další, co pro svou uskutečňovanou identitu událost může udělat a udělá. (V tomto smyslu by bylo možno také rozlišit dvojitý význam termínu „subjekt“, pochopitelně v novém chápání, ale o tom jindy a jinde.) Žádná „identita“ totiž nemůže „krystalizovat“ z ničeho, nýbrž musí být umožněna a založena od základu, položeného z budoucnosti.

(Písek, 070202-2.)